

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS ANKE- OG KÆREMÅLSUDVALGS DOMBOG

HØJESTERETS KENDELSE
afsagt mandag den 11. maj 2015

Sag 14/2015

Anklagemyndigheden

mod

T
(advokat Hanne Reumert)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 23. afdeling den 19. september 2014.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen og Hanne Schmidt.

Påstande

Kærende, T, har nedlagt påstand om, at anklagemyndighedens anke af Retten på Frederiksbergs dom af 30. juni 2014 afvises.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T blev ved Retten på Frederiksbergs dom af 30. juni 2014 idømt 14 års fængsel for narkotikakriminalitet begået i forening med seks andre.

Den 14. juli 2014, som var ankefristens sidste dag, ankede T dommen til Østre Landsret med påstand om formildelse. Den 22. juli 2014 kontraankede anklagemyndigheden dommen til domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet samt til skærkelse.

T påstod anklagemyndighedens kontraanke afvist med henvisning til, at hans anke inden for 14 dage efter dommens afsigelse alene vedrører strafudmålingen, og at anklagemyndigheden under disse omstændigheder er afskåret fra at iværksætte anke, der også omfatter spørgsmålet om skyld, efter udløbet af 14 dage efter dommens afsigelse.

Østre Landsret afsagde kendelse den 19. september 2014, hvorved påstanden om afvisning ikke blev taget til følge. Landsretten anførte i sin begrundelse bl.a. følgende:

”Der ses hverken efter bestemmelsernes ordlyd eller på andet grundlag at være holdpunkter for at forstå bestemmelserne således, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Herefter, og da anklagemyndighedens kontraanke er iværksat inden 14 dage efter, at man blev bekendt med tiltaltes anke, tages forsvarerens begæring om afvisning af anklagemyndighedens anke ikke til følge.

...”

Anbringender

T har til støtte for sin påstand om afvisning gjort gældende bl.a., at en kontraanke efter retsplejelovens § 905 (efter ankefristens udløb) alene kan ske som modanke over for det, som tiltaltes rettidigt indgivne anke vedrører. Anklagemyndighedens anke skal således begrænses til de forhold, som omfattes af T's anke.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om stadfæstelse af landsrettens afgørelse gjort gældende bl.a., at der hverken efter bestemmelsens ordlyd eller forarbejder er holdpunkter for at antage, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor tiltaltes anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 905, stk. 1, lyder således:

”Er en dom eller afgørelse anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke, jf. dog stk. 2 og 3.”

Bestemmelsen blev oprindeligt affattet ved lov nr. 90 af 11. april 1916, hvor den fremgik af lovens § 949, stk. 2, med følgende ordlyd:

”Er der i en Ikke-Nævningesag fra den ene Side rejst Anke, som ikke omfatter Bevisbedømmelsen, kan Modparten, selv om den ellers foreskrevne Ankefrist for hans Vedkommende er udløbet, indenfor 4 Dage, efter at han har modtaget Meddelelse om Anken, paaanke Dommens Afgørelse af Bevisspørgsmaalet.”

I forarbejderne til bestemmelsen (1892-Proceskommissionens udkast til lov om strafferetsplejen, spalte 193) står der bl.a.:

”Fremdeles er der, forsaavidt angaar almindelige Underretssager, med hensyn til hvilke der fra den ene Side rejses Anke, som ikke omfatter Bevisbedømmelsen, givet Modparten Ret til, uanset Appelfristens udløb, at paaanke Dommens Afgørelse af Bevisspørgsmaalet, naar dette gøres inden 4 Dage efter Modtagelsen af Ankemeddelelsen. Det kan jo f.Eks. tænkes, at en Tiltalt af Underretten vel er anset for at have foretaget en vis Handling, men af Retsgrunde er frifunden, og at Overanklageren derefter paaanker Underrettens Afgørelse af Retsspørgsmaalet. Der bør da aabenbart gives Tiltalte, der paastaar slet ikke at have foretaget den paagældende Handling, Adgang til at forsvare sig i Appellinstansen ogsaa paa dette Punkt.”

Ved lov nr. 300 af 30. juni 1922 udgik § 949, stk. 2, og bestemmelsen fik et nyt stk. 1 med følgende ordlyd:

”Er Anke fra den ene Side rejst, kan dog Modparten, selv om den i §§ 947 eller 948 for hans Vedkommende foreskrevne Frist er udløbet, paaanke Sagen, naar Ankemeddelelsen iværksættes inden 14 Dage, efter at den anden Parts Anke er meddelt ham.”

Endvidere blev der i lovens § 962 tilføjet et nyt stk. 4 med følgende ordlyd:

”Er Anke i henhold til Bestemmelserne i 2det Stykke rejst, kan ogsaa Modparten under Iagttagelse af den i § 949, 1ste Stykke, nævnte Frist paaanke Sagen.”

I forarbejderne til lov nr. 300 af 30. juni 1922 (Rigsdagstidende 1920-21, tillæg B, sp. 4212) hedder det bl.a.:

”Ændringsforslagene Nr. 15-20 gaar ud paa at udvide Adgangen til Modanke i Straffesager. Ved Retsplejelovens Ankebestemmelser for saadanne Sager med noget korte Frister har det nemlig vist som en væsentlig Ulempe, at der, naar den ene Part anker, og Fristen for Anke er udløbet, inden den anden faar Meddelelse om Anken, ikke er Adgang for denne til ogsaa at anke. Højesterets Ankeudvalg har ganske vist for at bøde derpaa givet Adgang til Anke efter Fristens Udløb i medfør af § 949 i adskillige Tilfælde, men særlig for Politisagers Vedkommende tiltrænges en lovmæssig Adgang til indenfor en vis Frist at have Adgang til Modanke.”

Ved lov nr. 538 af 8. juni 2006 blev bestemmelserne i retsplejelovens § 949, stk. 1, og § 962, stk. 4 (der ved lov nr. 369 af 13. juni 1990 blev til stk. 5) videreført i § 905, stk. 1, med den nugældende ordlyd.

I forarbejderne til § 905 (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, s. 5426) står der bl.a.:

”Stk. 1 viderefører med redaktionelle ændringer de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 962, stk. 5, og § 949, stk. 1, om en parts mulighed for at anke efter udløb af ankefristen, hvis anken iværksættes inden 14 dage efter meddelelse om modpartens anke (kontraanke).”

Højesterets begrundelse og resultat

Efter ordlyden af bestemmelsen i retsplejelovens § 905, stk. 1, og bestemmelsens forarbejder er der ikke grundlag for at begrænse anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor tiltaltes anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Da anklagemyndighedens kontraanke er iværksat inden for fristen i retsplejelovens § 905, stk. 1, stadfæstes landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 11. maj 2015.

KOPI TIL SAGEN - Aktnummer 2015-5161-0152-10

Højesteret
Prins Jørgens Gård 13
1218 København K

DATO 11. marts 2015

JOURNAL NR.

RA-2015-5161-0152

SEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSE

SAGSBEHANDLER: ARE

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 72 88 90 00

FAX 72 88 90 04

KÆRESVARSKRIFT

Højesteretssag nr. 14/2015 – T

Ved brev af 25. februar 2015 har Højesteret anmodet om en udtalelse i anledning af, at Procesbevillingsnævnet den 22. januar 2015 meddelte T v/advokat Hanne Reumert tilladelse til at kræve Østre Landsrets kendelse af 19. september 2014 til Højesteret.

Advokat Hanne Reumert har indgivet kæreskrift til Højesteret den 23. februar 2015.

Anklagemyndighedens påstand er stadfæstelse.

Advokat Hanne Reumert har i forbindelse med kæreskriftets indgivelse anmodet om mundtlig behandling af kæremålet, jf. retsplejelovens § 972, stk. 2.

Jeg skal i den forbindelse udtale, at jeg ikke finder grundlag for mundtlig forhandling af kæremålet. Som det fremgår af bestemmelsen i retsplejelovens § 972, stk. 2, kan den overordnede ret undtagelsesvis på begæring eller af egen drift anordne mundtlig forhandling, når særlige grunde findes at tale derfor.

Advokat Hanne Reumert har ikke begrundet sin anmodning om mundtlig forhandling.

Jeg skal hertil bemærke, at der efter min opfattelse ikke er særlige grunde for mundtlig forhandling af kæremålet. Det er således min opfattelse, at såvel sagens faktiske omstændigheder som det retlige grundlag må antages at blive tilstrækkelig belyst ved nærværende kæresvarskrift.

1. Sagens faktiske omstændigheder

Om sagens faktiske omstændigheder kan jeg oplyse, at T i ved Frederiksbergs Rets dom af 30. juni 2014 blev idømt 14 års fængsel for omfattende narko-

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

kriminalitet begået i forening med seks andre tiltalte. Ved brev af 14. juli 2014 ankede T Frederiksberg Rets dom til formildelse.

Ved ankemeddelelse af 22. juli 2014 kontraankede statsadvokaten dommen til domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet samt til skærpelse.

Ved breve af 29. juli 2014 og 18. september 2014 påstod advokat Hanne Reumert anklagemyndighedens beviskontraanke afvist under henvisning til, at anklagemyndigheden efter advokatens opfattelse ikke kunne beviskontraanke hendes klients udmålingssanke.

Den 19. september 2014 afsagde Østre Landsret følgende kendelse:

”En dom, der er anket af en tiltalt, kan af anklagemyndigheden kontraankes, hvis en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter modtagelse af meddelelse af tiltaltes anke, jf. retsplejelovens § 905, stk. 1. Hvis anklagemyndigheden kontraanker til skade for tiltalte, kan dette efter § 907, stk. 1, ske ved en meddelelse, der skal være landsretten i hænde inden udløbet af fristen herfor.

Der ses hverken efter bestemmelsens ordlyd eller på andet grundlag at være holdepunkter for at forstå bestemmelsens således, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Herefter, og da anklagemyndighedens kontraanke er iværksat inden 14 dage efter, at man blev bekendt med tiltaltes anke, tages forsvarerens begæring om afvisning af anklagemyndighedens anke ikke til følge.”

2. Kærendes anbringender

Advokat Hanne Reumert har nedlagt påstand om, at anklagemyndighedens anke af 22. juli 2014 af Frederiksberg Rets dom af 30. juni 2014 vedrørende bevisbedømmelsen, indgivet den 22. juli 2014, afvises.

Advokat Hanne Reumert har til støtte for sin påstand anført, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Det er således advokatens opfattelse, at anklagemyndigheden ikke efter udløbet af den "oprindelige" ankefrist på 14 dage fra byrettens dom kan kontraanke skyldsspørgsmålet, når kontraanken er en følge af tiltaltes udmålingsanke.

RIGSADVOKATEN

Advokat Hanne Reumert gør afslutningsvis gældende, at en tiltalt i en situation som den foreliggende altid kan kontra-anke anklagemyndighedens kontraanke med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang.

SIDE 3

Advokat Hanne Reumert henviser endvidere til sine breve af 3. oktober 2014 og 3. januar 2015 til Procesbevillingsnævnet. I brev af 3. oktober 2014 anføres yderligere, at anklagemyndighedens undladelse af inden ankefristens udløb at anke skyldsspørgsmålet bibringer tiltalte en berettiget forventning om, at anklagemyndigheden ikke kan anke dette spørgsmål efter ankefristens udløb, medmindre tiltalte selv anker til frifindelse.

Der henvises i øvrigt til kæreskriftet.

3. Regelgrundlaget

Det følger af retsplejelovens § 905, stk. 1, at når en dom eller afgørelse er anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke.

Det følger endvidere af retsplejelovens § 907, at hvis anklagemyndigheden vil anke eller kontraanke til skade for tiltalte, skal en meddelelse herom være landsretten i hænde inden udløb af fristen for anklagemyndighedens anke eller kontraanke.

Bestemmelsen i § 905 fremgik indtil 2006 af retsplejelovens § 949, stk. 2, som oprindeligt affattet ved lov nr. 90 af 11. april 1916. Bestemmelsen havde ved lov nr. 90 af 11. april 1916 følgende ordlyd:

"Er der i en ikke-nævningesag fra den ene side rejst anke, som ikke omfatter bevisbedømmelsen, kan modparten, selv om den ellers foreskrevne ankefrist for hans vedkommende er udløbet, indenfor 4 dage, efter at han har modtaget meddelelse om anken, påanke dommens afgørelse af bevisspørgsmålet."

Af forarbejderne til bestemmelsen (Proceskommissionen af 11. maj 1892's udkast til lov om strafferetsplejen, bemærkningerne til kapitel XXVIII) fremgår følgende:

"Fremdeles er der, for så vidt angår almindelige underretssager, med hensyn til hvilke der fra den ene side rejses anke, som ikke omfatter bevisbedømmelsen, givet modparten ret til, uanset appelfristens udløb, at påanke dommens afgørelse af bevisspørgsmålet, når dette gøres inden 4 dage efter modtagelsen af ankemeddelelsen. Det kan jo f.eks. tænkes, at en tiltalt af underretten vel er anset for at have foretaget en vis handling, men af retsgrunde er frifunden, og at overanklageren derefter påanker underrettens afgørelse af retsspørgsmålet. Der bør da åbenbart gives tiltalte, der påstår slet ikke at have foretaget den pågældende handling, adgang til at forsvare sig i appelinstansen også på dette punkt."

RIGSADVOKATEN

SIDE 4

Ved lov nr. 300 af 30. juni 1922, blev § 949 ændret. Ved ændringsloven tilføjedes et nyt stk. 1, som fik følgende ordlyd:

"Er anke fra den ene side rejst, kan dog modparten, selv om den i §§ 947 eller 948 for hans vedkommende foreskrevne frist er udløbet, påanke sagen, når ankemeddelelsen iværksættes inden 14 dage, efter at den anden parts anke er meddelt ham."

Bestemmelsens stk. 2 udgik herefter.

Ved samme lov blev der i § 962 (om politisager) indsat et nyt stk. 4, som fik følgende ordlyd:

"Er anke i henhold til bestemmelserne i stk. 2 rejst, kan også modparten under iagttagelse af den i § 949, stk. 1, foreskrevne frist påanke sagen."

Om bestemmelserne fremgår følgende af betænkning af 27. april 1921 afgivet af Lundstingets Udvalg (Rigsdagstidende tillæg B, spalte 4212):

"Ændringsforslagene nr. 15-20 [§§ 949, 950, 951, 962, 966 og 969, RA's bemærkning] går ud på at udvide adgangen til modanke i straffesager. Ved retsplejelovens ankebestemmelser for sådanne sager med noget korte frister har det nemlig vist som en væsentlig ulempe, at der, når den ene part anker, og fristen for anke er udløbet, inden den anden får meddelelse om anken, ikke er adgang for denne til også at anke. Højesterets ankeudvalg har ganske vist for at bøde derpå givet adgang til anke efter fristens udløb i medfør af § 949 i adskillige tilfælde, men særlig for politisagers vedkommende tiltrænges en lovmæssig adgang til indenfor en vis frist at have adgang til modanke."

Bestemmelserne i retsplejelovens §§ 949, stk. 1, og 962, stk. 4, (senere stk. 5), havde samme ordlyd frem til 2006, hvor bestemmelseme ved lov nr. 538 af 8. juni 2006 med redaktionelle ændringer blev videreført i § 905, stk. 1. Bestemmelsen i § 905, stk. 1, fik ved lovændringen følgende ordlyd:

"Er en dom eller afgørelse anket efter §§ 902 eller 903, kan også modparten anke (kontraanke), når en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter, at modparten har fået meddelelse om den anden parts anke."

Af forarbejderne til bestemmelsen (L 168 af 1. marts 2006, de specielle bemærkninger til § 905) fremgår følgende:

"Stk. 1 viderefører med redaktionelle ændringer de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 962, stk. 5, og § 949, stk. 1, om en parts mulighed for at anke efter udløb af ankefristen, hvis anken iværksættes inden 14 dage efter meddelelse om modpartens anke (kontraanke)."

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Bestemmelsen i retsplejelovens § 905, stk. 1, er senest ændret ved lov nr. 493 af 17. juni 2008, hvor der blev indsat en henvisning til de særlige frister, der gælder efter bestemmelsens stk. 2 og 3.

4. Rigsadvokatens bemærkninger

Advokat Hanne Reumert har til støtte for påstanden om afvisning af anklagemyndighedens kontraanke bl.a. anført, at anklagemyndigheden er afskåret fra at iværksætte anke (kontraanke), der omfatter spørgsmålet om tiltaltes skyld, efter udløbet af 14 dage efter dommens afsigelse, når tiltalte alene har anket spørgsmålet om strafudmålingen.

Sådan som bestemmelsen i § 905, stk. 1, er formuleret, er der efter min opfattelse ikke holdepunkter for denne antagelse, ligesom jeg heller ikke finder, at der i bestemmelsens tilblivelseshistorie i øvrigt er holdepunkter herfor.

Således var der efter ordlyden af bestemmelsen, som den var formuleret ved lov nr. 90 af 11. april 1916, utvivlsomt adgang til at anke (kontraanke) spørgsmålet om tiltaltes skyld, selvom modparten alene havde anket spørgsmålet om strafudmålingen.

Jeg finder ikke, at der i forarbejderne til bestemmelsen er holdepunkter for en antagelse om, at alene tiltalte skulle have adgang til at kontraanke spørgsmålet om skyld, selvom modparten alene havde anket strafudmålingen. Såfremt dette havde været hensigten, måtte det efter min opfattelse være fremgået direkte af ordlyden af bestemmelsen. Det er imidlertid ikke tilfældet. Bestemmelsen anvender tværtimod formuleringerne "fra den ene side" og "modparten" og således ikke "fra anklagemyndighedens side" og "tiltalte".

De efterfølgende ændringer og forarbejderne hertil giver heller ikke grundlag for en antagelse om, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Jeg skal her særligt henvise til, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, som den blev formuleret ved lovændringen i 1922, at formålet med ændringen var at forlænge fristen for kontraanke. Der er ikke i øvrigt i forarbejderne tilkendegivelser om, at retstilstanden som en følge af den ændrede formulering var ændret.

Endelig skal jeg henvise til, at det af forarbejderne til lovændringen i 2006 fremgår, at der alene var tale om en redaktionel ændring og altså ikke en ændring af retstilstanden.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at hverken bestemmelsens ordlyd eller forarbejder giver holdepunkter for en antagelse om, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld. Jeg skal endvidere bemærke, at heller ikke ordlyden af retsplejelovens § 907 støtter denne antagelse.

RIGSADVOKATEN

SIDE 6

Jeg finder heller ikke, at der i den juridiske litteratur er holdepunkter for en anden opfattelse.

H. Munch-Petersen anfører således i "Den danske retspleje", Femte del, Anden gennemsete og ændrede udgave, 1926, på side 271, følgende:

"Efter § 949, 1. stk., som er tilføjet ved tillægsl. 30. juni 1922 § 75, skal når anke fra den ene side er rejst, modparten, selv om ankefristen for hans vedkommende er udløbet, kunne påanke sagen, når ankemeddelelse iværksættes inden 14 dage."

Fra nyere litteratur kan nævnes Eva Smith m.fl., "Straffeprocessen", 2. udgave, 2008, side 813:

"Har den ene part anket, kan den anden part anke (kontraanke) inden 14 dage efter, at appellansens ankemeddelelse er meddelt den anden, jf. nærmere §§ 905, stk. 1.[...]

...

Bortset fra kontraankefristen er der ikke i retsplejeloven fastsat betingelser for kontraanke. Det står således tiltalte frit for at kontraanke anklagemyndighedens initiativanke. Anklagemyndighedens kontraanke har den konsekvens, at ankeinstansen står frit i sin bedømmelse af sagen og ikke er bundet af forbuddet mod reformatio in pejus. Hvor beslutning om anklagemyndighedens initiativanke træffes efter en række overvejelser om sagens karakter, procesøkonomi mv., jf. ovenfor under 12.1., står anklagemyndigheden friere, når tiltalte har bestemt, at sagen skal prøves i endnu en instans. Anklagemyndigheden kan derfor træffe bestemmelse om at kontraanke også i situationer, hvor man ikke i øvrigt ville have taget initiativ til anke. Anklagemyndighedens kontraanke

sker efter en konkret beslutning i den enkelte sag og ikke som en re-
fleks på tiltaltes anke.”

Endelig kan nævnes Jørgen Jochimsen, "Hovedforhandling i straffesager", 2. udgave,
2010, side 319 ff.

Den nævnte litteratur gennemgår reglerne for kontraanke med udgangspunkt i be-
stemmelsens ordlyd, og det bliver ingen steder anført, at en kontraanke skulle være
begrænset af karakteren af modpartens initiativanke.

Advokat Hanne Reumert har til støtte for sin påstand endvidere gjort gældende, at an-
klagemyndighedens undladelse af inden ankefristens udløb at anke skyldsspørgsmålet
bibringer tiltalte en berettiget forventning om, at anklagemyndigheden ikke kan anke
dette spørgsmål efter ankefristens udløb, medmindre tiltalte selv anker til frifindelse.

RIGSADVOKATEN

SIDE 7

Jeg er ikke enig i dette synspunkt. Det er således min opfattelse, at der altid er en vis
risiko forbundet ved at anke en sag, og at denne risiko omfatter muligheden for, at
man kan blive dømt i videre omfang end i første instans. Denne risiko må stå tiltalte
klart.

Jeg finder ikke, at der i lovgivningen eller i litteraturen i øvrigt er holdepunkter for at
antage, at tiltalte i et tilfælde som det foreliggende skulle have en berettiget forvent-
ning om, at anklagemyndigheden ikke kan anke skyldsspørgsmålet, når anklagemyn-
digheden ikke inden ankefristens udløb har anket dette.

Som det fremgår af det ovenfor anførte citat fra Eva Smith m.fl., "Straffeprocessen",
2. udgave, 2008, beror anklagemyndighedens overvejelser om initiativanke på en
samlet vurdering af sagens karakter og procesøkonomi, og ikke udelukkende på en
vurdering af, om sagen vil kunne få et andet udfald, dersom den ankes. Tager tiltalte
derimod initiativ til at anke, træder særligt hensynet til procesøkonomi i baggrunden
ved anklagemyndighedens vurdering af, om der skal kontraankes.

For så vidt angår det af advokat Hanne Reumert anførte, hvorefter en tiltalt i en situa-
tion som den foreliggende altid vil kunne kontra-anke anklagemyndighedens kontra-
anke med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, skal jeg indledningsvis
bemærke, at retsplejeloven ikke indeholder direkte bestemmelser, der regulerer denne
situation.

Det er imidlertid min opfattelse, at retten i en situation som den foreliggende, hvor der
som følge af en kontraanke iværksættes en fuld bevisanke, stilles frit i forhold til vur-
deringen af beviserne, og således i sagens natur vil kunne frifinde tiltalte, uanset om
retten ikke udtrykkeligt har truffet beslutning om, at vedkommendes udmålingsanke

udvides til en bevisanke. Jeg skal herved henvise til princippet i retsplejelovens § 927, stk. 2.

På denne baggrund påstås stadfæstelse af Østre Landsrets kendelse af 19. september 2014.

Kopi af dette kæreskrift er sendt til den beskikkede forsvarer advokat Hanne Reumert.

Med venlig hilsen

Eva Rønne

RIGSADVOKATEN

SIDE 8

S2119000- TVU

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG**

Det forbydes offentligt at gengive tiltaltes navn, stilling eller bopæl eller på anden måde offentliggøre hans identitet.

Den 19. september 2014 holdt Østre Landsret retsmøde i retsbygningen, Bredgade 42, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Tine Vuust, Gunst Andersen og Malou Kragh Halling (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Som protokolfører fungerede Camilla V. Thomsen.

Der foretoges

23. afd. nr. S-2119-14:

Anklagemyndigheden

mod

1) ...

2) ...

3) ...

4) T

Født oktober 1986

(advokat Hanne Reumert, besk.)

Ingen var indkaldt eller mødt.

Der fremlagdes brev af 29. juli 2014 fra den for tiltalte T'S beskikkede forsvarer, advokat Hanne Reumert, samt brev af 13. august 2014 fra Statsadvokaten i København.

Der fremlagde endvidere brev af 18. september 2014 fra advokat Hanne Reumert.

Advokat Hanne Reumert har påstået anklagemyndighedens kontraanke afvist under henvisning til, at den af tiltalte iværksatte anke inden for 14 dage efter dommens afsigelse alene vedrørte strafudmålingen, og at anklagemyndigheden under disse omstændigheder er afskåret fra at iværksætte anke, der også omfatter spørgsmålet om tiltaltes skyld, efter udløbet af 14 dage efter dommens afsigelse.

Advokat Hanne Reumert har endvidere anført, at for det tilfælde, at anklagemyndigheden måtte få tilladelse til at anke skyldsspørgsmålet, skal hendes indlæg betragtes som en kontraanke til frifindelse i det ikke erkendte omfang, hvilket bør kunne ske inden for 14 dage efter den af anklagemyndigheden iværksatte kontraanke.

Advokaten, der har anmodet om, at spørgsmålet om admittering af anken afgøres forlods og særskilt, har til støtte herfor nærmere anført bl.a.:

"Anken blev indgivet så sent som muligt, idet T, såfremt anklagemyndigheden ville initiativanke for så vidt angik skyldsspørgsmålet (jfr. rpl § 912, stk. 1, nr. 4), ville have kontraanket med påstand som frifindelse i det ikke erkendte omfang (og formildelse), men da anklagemyndigheden ikke ankede skyldsspørgsmålet, ønskede T ikke at skulle igennem endnu en meget lang hovedforhandling (i byretten var der afsat 25 retsdage) med deraf følgende risiko for at blive pålagt meget høje sagsomkostninger, såfremt han ikke fik medhold i sin påstand, hvorfor han alene har anket strafudmålingen.

...

Det er efter min mening ikke overensstemmende med retsplejelovens regler om forskellen på bevisanker og udmålingsanker, samt reglerne om frister for h.h.v. indgivelse af anke og af kontraanke, såfremt anklagemyndigheden kan afvente, om den domfældte anker sin sag – og såfremt den domfældte alene anker til formildelse, jfr. rpl. § 912, stk. 1, nr. 2, herefter afvente at ankefristen på de 14 dage udløber, således at anklagemyndigheden herefter kan indgive en initiativanke vedrørende skyldsspørgsmålet – og derved afskære den domfældte fra at kontraanke dette. Såfremt anklagemyndigheden indenfor ankefristens udløb havde initiativanket skyldsspørgsmålet jfr. rpl. § 912, stk. 1, nr. 4 – havde T kontraanket med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang (og formildelse), som det fremgår."

Statsadvokaten har fastholdt, at anken er sket rettidigt under henvisning til, at der ikke ses hjemmel til en antagelse om, at anklagemyndigheden inden for fristen i retsplejelovens § 905 skulle være begrænset af tiltaltes udmålingsanke som anført af forsvareren.

Statsadvokaten har ikke haft bemærkninger til spørgsmålet om eventuel kontraanke fra tiltaltes side eller begæringen om, at spørgsmålet om ankens admittering afgøres forlods.

De modtagne bilag var til stede.

Efter votering afsagdes

k e n d e l s e:

En dom, der er anket af en tiltalt, kan af anklagemyndigheden kontraankes, hvis en sådan anke iværksættes inden 14 dage efter modtagelse af meddelelse af tiltaltes anke, jf. retsplejelovens § 905, stk. 1. Hvis anklagemyndighedens kontraanker til skade for tiltalte, kan dette efter § 907, stk. 1, ske ved en meddelelse, der skal være landsretten i hænde inden udløbet af fristen herfor.

Der ses hverken efter bestemmelsernes ordlyd eller på andet grundlag at være holdepunkter for at forstå bestemmelserne således, at anklagemyndighedens mulighed for at kontraanke til skade for tiltalte er begrænset til alene at vedrøre strafudmålingen i tilfælde, hvor den af tiltalte iværksatte anke ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

Herefter, og da anklagemyndighedens kontraanke er iværksat inden 14 dage efter, at man blev bekendt med tiltaltes anke, tages forsvarerens begæring om afvisning af anklagemyndighedens anke ikke til følge.

Spørgsmålet om, hvorvidt det herefter skal tillades tiltalte at ændre sin anke til også at omfatte bedømmelsen af beviserne for hans skyld i forhold, hvori han ved byrettens dom blev fundet skyldig, skal afgøres efter retsplejelovens § 910, stk. 2, idet tiltaltes oprindelige udmålingsanke må anses som udtryk for et ankeafskald i relation til bevisbedømmelsen. Da overskridelse af ankefristen i relation til udvidelsen af tiltaltes anke ikke kan tilregnes ham, idet han var bibragt den fejlagtige opfattelse, at anken ikke ville kunne omfatte bedømmelsen af beviserne for hans skyld, tillader landsretten, at tiltaltes anke udvides som anført.

Thi bestemmes:

Tiltaltes begæring om afvisning af anklagemyndighedens anke tages ikke til følge.

Det tillades tiltalte at udvide sin anke til også at omfatte bedømmelsen af beviserne for hans skyld i forhold, hvori han ved byrettens dom blev fundet skyldig.

Retten hævet.

(Sign.)

— — —

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 19-09-2014

Camilla V. Thomsen
Kontorfuldmægtig